

Predica de la Krefeld

Luni, 29 decembrie 1986, ora 15⁰⁰

Fr. Frank

Îi aducem laude și mulțumiri Domnului. În timpul cântării mi-a venit gândul că toate aceste lucruri există, iar acest lucru îl știm și-l și credem. Întrebarea este doar: cum le putem folosi, cum le putem aplica, cum pot avea un efect real în viețile noastre, cum pot fi descoperite în viețile noastre? Răscumpărarea există, dar o răscumpărare trăită este cu totul altceva decât doar să știi că răscumpărarea a avut loc. O vindecare trăită este altceva decât doar să știi că vindecarea a avut loc. Distanța dintre a cunoaște ceea ce este divin și trăire trebuie să se micșoreze mult mai mult. Trebuie să fie așa cum ar zice un tipograf, trebuie să se potrivească exact. Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască har pentru aceasta.

Acum dorim să ne rugăm și vă rog să vă ridicați în picioare pentru aceasta. Tată ceresc, Îți mulțumesc din toată inima pentru privilegiul de a trăi în acest timp, să recunosc diversitatea Cuvântului Tău și să văd planul Tău cu poporul Tău. Iubite Domn, suntem adunați înaintea Feței Tale, nu ca să vedem sau să auzim pe altcineva, ci să Te vedem doar pe Tine. Te rog vorbește-ne, fă-ne liniștiți înaintea Feței Tale, dă deoparte opoziția interioară, toate neînțelegerile și tot ce ne apasă. Alungă toate duhurile care ne stau în cale, iar Duhul Tău să preia stăpânirea. Binecuvântează împreună cu noi întregul popor care Ți se închină Ție, Dumnezeului Celui viu. Îți mulțumim pentru tot în Numele lui Isus. Amin.

Am făcut deja comparații din Vechiul și Noul Testament și o vom face în continuare. Noi știm că Dumnezeu a dat făgăduințe în Cuvântul Său pe care El le împlinește, le confirmă ca fiind adevărate, iar pe aceasta este zidită credința noastră. Ne putem încrede pe deplin în Dumnezeu și Cuvântul Său. Pe Dumnezeu Îl putem crede.

Dumnezeu este credibil. Din gura Lui n-a ieșit nicio minciună, El ține absolut toate promisiunile date. El chiar a spus: „*Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur*” (2 Tim. 2:13). Astăzi vom face unele comparații din Cuvântul lui Dumnezeu. Începem citirea cu Fapte 16 unde avem descrisă cunoscuta trăire a temnicerului din Filipi și începem cu vers. 31.

Fapte 16:31: „*Pavel și Sila i-au răspuns: «Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta»*”.

Există oameni care au trăit acest Cuvânt; ei și întreaga lor casă au fost mântuiți. Așa ceva există și astăzi. Pentru aceasta Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima. Noi ne referim la ziua de astăzi. Cum să-i încadrăm pe aceia cu care încă nu s-a întâmplat așa: adică cineva crede, dar întreaga lui casă nu crede; cineva este mântuit, dar întreaga lui casă încă nu este mântuită? Eu mă refer la data de astăzi; cum putem încadra o astfel de situație? Foarte repede se poate întâmpla că noi ne judecăm pe noi înșine și că Diavolul se aruncă cu toată puterea lui asupra noastră și ne spune: „Tu nu crezi corect. Cred că n-ai trăit nicio pocăință”. Apoi cu o mare intensitate, unul după altul, urmează atacurile asupra noastră, iar în final ne punem întrebarea: „Oare am crezut cu adevărat? Sau doar mi-am închipuit că am crezut?”.

Dar din sfânta Scriptură putem vedea că de la o casă la alta situațiile sunt foarte diferite, poate fi absolut diferit de la un caz la altul. Acest lucru nu este o pastilă contra durerilor, ci este spus ca să aducă claritate, pentru ca să nu suferim un eșec în credința noastră. Ci să ne ținem mai departe de convingerea că Domnul stă de partea Cuvântului Său, și că oamenii pot fi mântuiți, ei și toată casa lor. Acest lucru l-am citit în Fapte 16:31 și rămâne valabil sută la sută.

Acum haideți să citim din 1 Cor. 7:16 și poate citesc și versetele de dinainte ca să vedeți cât de apropiate sunt lucrurile unele de altele. Începem cu vers. 14: „*Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă, și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți. Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în*

împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace” (vers. 14-15).

Aici ne oprim o clipă. În vers. 14 ne este spus foarte clar că partea necredincioasă este sfințită prin partea credincioasă. Iar în vers. 15 este scris: *„Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați”* ca niște sclavi de căsnicie.

Observăm că într-un caz este așa, iar în alt caz nu este așa, alt caz este într-un alt fel, iar altul este cu totul altfel. Ambele cazuri sunt tratate cu mare atenție în sfânta Scriptură pentru ca noi să știm cu precizie despre ce caz este vorba și să nu fim de părerea că același lucru se potrivește în toate cazurile. Cu unul se potrivește una, cu un altul cealaltă. Dumnezeu are căi diferite cu fiecare în parte.

Citesc mai departe din 1 Cor. 7 vers. 16: *„Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta?”*.

În Fapte 16:31 am citit: *„Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta”*. Punct. Și ce citim în 1 Cor. 7:16? *„Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu bărbate, dacă îți vei mântui nevasta?”*.

Eu am crezut deja că toți suntem mântuiți conform Fapte 16:31. Observați voi că în fiecare caz trebuie să citești toată Biblia. Nu doar un verset biblic pe care să-l scoți în evidență și să te apuci să potrivești toate situațiile cu el. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-l citești și să-l vestești în mod echilibrat pentru ca niciun om să nu rămână de rușine. Niciunul care își pune încrederea în Domnul nu trebuie să rămână de rușine. Doar un lucru trebuie făcut: ca noi să ne încadrăm biblic și ca urmare să avem odihna în Dumnezeu. Înțelegeți voi ce vreau să vă spun? În acea clipă când acest lucru nu se întâmplă suntem neliniștiți, iar în felul acesta nu avem pacea. Dar noi avem pace cu Dumnezeu și știm că El merge o cale deosebită cu fiecare în parte.

Doresc să citesc un Cuvânt foarte puternic din 1 Tim. 2:3-4: *„Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”*.

Așa cum este spus în rugăciunea „Tatăl nostru” noi ne rugăm: „*facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ*” (Mat. 6:10). Și așa cum este scris aici, voia lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie ajutați, mântuiți și să vină la cunoștința Adevărului – aceasta este voia exprimată a lui Dumnezeu. Dar nu toți se lasă salvați, nu toți se lasă ajutați și nu toți primesc adevărul. Dumnezeu Și-a exprimat voia Lui, dar El nu Și-o impune prin forță. Dumnezeu ne poate arăta voia Sa în fața ochilor, apoi El așteaptă ca noi să participăm, să ne supunem voii Sale și să-I putem spune din inimă: „*facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ*”.

Așadar aici citim că: „*Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului*” (1 Tim. 2:4). Pe lângă aceasta citim din Ioan 6:64-65: „*«Dar sunt unii din voi care nu cred.» Căci Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred și cine era cel ce avea să-L vândă. Și a adăugat: «Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu (nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu este atras de Tatăl Meu)»*”. Trebuie să fii atras ca să vii la El, dar voia lui Dumnezeu este ca toți să fie mântuiți; dar totuși depinde de atragerea Tatălui. Dumnezeu trebuie să pună în inima omului această atracție.

Așadar se poate întâmpla ca cineva să se scuze și să spună: „Ei bine, până acum Dumnezeu nu m-a atras, atunci înseamnă că El nu mă vrea”. Nu! Acest lucru nu este adevărat. Noi trebuie să recunoaștem că sub vestirea Cuvântului începe atracția divină. Deja când ai venit și ai ascultat Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă că te-ai implicat cu Dumnezeu. Tuturor oamenilor le-aș da un sfat: să nu vină în nicio adunare în care este vestit Cuvântul dacă ei nu doresc să umble cu Dumnezeu. Pentru că acolo Dumnezeu începe să lucreze atracția în adâncul inimii. Iar cine nu dorește să fie mântuit să nu meargă la nicio adunare. Dar cine dorește să vină, acela să fie atras de Dumnezeu sub răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu. Toți care sunt atrași de Tatăl vin la Mine; „*și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară*” (Ioan 6:37). Așadar oferta harului lui Dumnezeu este pentru toți. Nu toți o primesc, dar tuturor celor ce o primesc le-a dat dreptul și puterea să devină copii ai lui Dumnezeu, pentru că ei cred în Numele Lui. Așa începe atracția

lui Dumnezeu în inima unui om și așa recunoaștem că suntem aleși pentru a fi mântuiți.

Citim un alt Cuvânt din Mar. 12:29-31: „*Isus i-a răspuns: «Cea dintâi este aceasta: «Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn.» Și: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta»; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.»*”.

În clipa de față voi nu știți încă de ce am citit acest Cuvânt, dar deja trecem în alt domeniu. Aici ne este spus să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea noastră, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Acum voi citi Cuvântul Domnului din Luca și țineți-vă tare pe scaune. Vă țineți bine cu toții? Citim din Lc. 14:25. Toți vă aduceți aminte de Cuvântul din Marcu. Lc. 14:25-26: „*Împreună cu Isus mergeau multe noroade. El S-a întors și le-a zis: «Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu»*”.

Înainte am citit despre dragoste, să iubești pe Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, cu toată puterea ființei tale și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Am mai putea citi și alte cuvinte. Prima poruncă însoțită de o fângăduință sună așa: „*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău, ca să ai zile multe și să fii fericit*”.

Și acum se pare că Domnul spune cu totul invers și vorbește despre ură. Dar aceasta nu-mi convine deloc. Eu vreau să iubesc, de aceea exist. Dar acum vine Domnul care îmi cere și îmi spune mie, și poate și ție; eu nu știu câtoro le vorbește și li se potrivește. „*Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu*”.

Dar noi toți vrem să fim ucenicii lui Isus. Este așa sau nu este așa? Cum putem s-o înțelegem? Ce facem cu aceasta? Priviți. Înainte de amiază am vorbit despre această temă. Domnul nostru a spus: „*Eu am venit în lumea*

aceasta pentru judecată (ca să fac o despărțire): ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi” (Ioan 9:39). Apoi cărturarii L-au întrebat: „*Doar n-om fi și noi orbi!*”. Iar Domnul le-a spus: „*Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat; dar acum ziceți: «Vedem.» Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne*”. Ei cunoșteau Cuvântul după slovă, dar în inima lor nu erau pregătiți să-L urmeze pe Domnul.

Ce se întâmplă acum cu tine, cu mine și cu noi toți, când alegerea, chemarea și cercetarea lui Dumnezeu vine în viețile noastre, prin har? Se întâmplă același lucru ca și cu Avraam care trăia în Ur, Haldea, de partea cealaltă a râului Eufrat, și care slujea altor dumnezei; apoi Domnul i-a spus lui Avraam: „*Scoală-te, părăsește totul, ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta*” (Gen. 12:1). Vedem noi că urmarea lui Isus nu poate accepta compromisuri?

Dacă suntem pentru Domnul atunci trebuie să ne despărțim de toți cei care nu vor să meargă cu noi pe același drum și să-L urmeze pe Domnul. Doar așa avem posibilitatea. Voi știți, cuvântul „ură” îmi aduce aminte de cuvântul din Vechiul Testament: „*Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât*”, cuvânt care înseamnă că unul este primit, iar celălalt nu. Dar aici putem vedea că urmarea lui Isus nu admite compromisuri. Dacă Dumnezeu te-a chemat, dacă Dumnezeu ți-a dăruit har și toți ai casei tale nu vor să meargă cu tine, atunci vrei să rămâi și tu în „fotoliul lumii” ca să te scufunzi împreună cu ei în pierzare? Ori înțelegi că o decizie dumnezeiască a intervenit în viața ta și că Domnul este pe primul loc? Chiar dacă te costă totul, dar ceea ce este mai prețios, Domnul, îți rămâne ție. Chiar dacă ești singur, dacă tu ai curajul să faci începutul cu Dumnezeu, atunci celor ce au rămas în urmă le dai șansa de a te urma. Dar dacă rămâi în urmă, doar cu cunoștința în inima ta, te faci vinovat pentru că ceilalți nu vor primi șansa de a se gândi că ar trebui să-L urmeze pe Domnul.

Voi știți, câteodată există puțină diplomatie, puțină empatie, puțină considerare; toate acestea sunt cuvinte frumoase și cu siguranță își au locul lor și sunt corecte. Dar când este vorba de lucrurile divine veșnice, dacă vreți să-L experimentați pe Dumnezeu atunci vă rog frumos să nu încheiați compromisuri. Ci decizia voastră să fie decizia lui Dumnezeu. Iar într-o bună zi Domnul îi va atrage la El pe aceia care

vor respecta această decizie. Și dintr-o dată ceea ce în clipa de față este simțit și descoperit ca despărțire, va fi o unire în Hristos. Dar este necesar ca în acea clipă să iei o decizie pentru Domnul.

Citim în Lc. 14:27: „*Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu*”.

Ce părere aveți, ce fel de cruce este aceasta? Una dintre cele mai grele cruci este atunci când cineva trebuie să-L urmeze singur pe Domnul și toți ceilalți rămân în urmă. Poți suporta multe, ușor și bine, iar altele nu prea bine. Dar pe ai tăi să-i lași în urmă, să-i pierzi pe-ai tăi? Aceasta-i o cruce foarte grea, o cruce grea, dureroasă și istovitoare care îți încovoie umerii. Dar aici Domnul îmi cere: „*Și oricine nu-și poartă crucea...*”. Acestea sunt poverile care trebuie purtate. „*...și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu*”. Așadar, observăm cât de diferite sunt situațiile. Sunt atât de mulțumitor că El n-a lăsat nicio situație deoparte, n-a uitat pe nimeni și nimic. El S-a gândit la tot ceea ce are de-a face cu credința noastră, fie că suntem în familie sau oriunde am fi. El S-a gândit la totul. De ce? Ca să ne mângâie și să ne întărească în credință.

Am citit din Luca, iar acum citim din Efes. 5 unde este scris un Cuvânt pe care l-am putea lega direct cu ceea ce am citit din 1 Cor. 7. Citim din Ef. 5:25. Amintiți-vă de Lc. 14:26: „*Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu*”. Iar aici în Ef. 5:25 este scris: „*Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea*”. Ei, ce să fac acum? Care este datoria mea? Voi vedeți ce țintește Cuvântul lui Dumnezeu. Ambele situații (Lc. 5:26, Ef. 5:25) sunt adevărate, ambele își au locul lor. Și dacă Dumnezeu dăruiește har, una poate lua locul celeilalte și atunci va fi pace și bucurie în Domnul, atunci va fi pace și fericire în toată casa, atunci se împlinește Cuvântul din Fapte 16:31: „*vei fi mântuit tu și casa ta*”. Mântuirea o poate da doar Acela care ne-a adus-o, iar Acesta este Isus Hristos, Domnul nostru.

Eu nu știu cum vă merge vouă, eu pot vorbi doar despre mine. Eu a trebuit să experimentez că în unele situații cuvintele nu ajută la

absolut nimic. În acele situații numai Dumnezeu poate interveni, iar aceasta trebuie s-o lași în seama Lui. Noi știm că voia Lui se va întâmpla în toate lucrurile. Noi am citit Cuvântul din 1 Cor. 7:15: „ce știi tu, frate sau soră, dacă vei mântui pe aproapele tău?”. Răspunsul este foarte simplu. Dacă amândoi sunt atrași de Dumnezeu, au primit har înaintea lui Dumnezeu și Îl urmează pe Domnul, atunci nu mai este nicio greutate. Atunci există totul: iertarea, harul, mântuirea, respectul și înțelegerea. Dar dacă nu este așa, atunci trebuie să așteptăm până când Dumnezeu aduce schimbarea.

Acum am luat-o puțin înainte. În Ef. 6:1 este scris: „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept* („căci este în ordine” – lb. germ.)”. Noi ne dorim o astfel de ordine. Aceasta este o formulare frumoasă și dorim ca acest Cuvânt de aici să-și găsească împlinirea: „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri*”. Așadar copiii credincioși trebuie să aibă teamă de Dumnezeu pentru a fi ascultători; altfel nu merge! „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept* („căci este în rânduială” – lb. germ.)”. Și eu aș spune la fel: aceasta-i foarte în ordine dacă aceasta se petrece așa. Cei mai mulți dintre noi am trăit astfel de ani și ne uităm cu plăcere în urma noastră la astfel de timpuri.

Acum îmi amintesc de poziția unui frate tânăr când era dezbătută întrebarea: „Cine poate fi bătrânul unei biserici?”. Acel bărbat a devenit foarte, foarte agitat și a spus: „Nu-i așa că este scris: copiii unui bătrân al adunării trebuie să fie..., trebuie..., trebuie să fie așa și așa?”. Eu am răspuns: „Da, așa este scris și așa rămâne scris”. Și atunci i-am spus acelui frate tânăr: „Așteaptă până ce copiii tăi vor fi atât de mari ca și copiii fraților care slujesc ca bătrâni ai adunării, puși de Dumnezeu”. Atunci el a răspuns dezlănțuit: „Eu rămân pe Cuvânt!”. Da, și când timpul a trecut – sunt câțiva ani de atunci – s-a adevărit și cu el ceea ce s-a petrecut cu Samuel la vremea lui. Samuel era un proroc puternic. Prima însărcinare pe care el a primit-o de la Domnul a fost: „Du-te la Eli și spune-i să-și aducă casa în rânduială. Căci fiii lui nu umblă pe căile lui Dumnezeu”. Aceasta a fost o însărcinare foarte grea. Atunci acest Samuel drăguț, foarte dedicat, care atunci era foarte tânăr când a auzit glasul Domnului, a împlinit însărcinarea care i-a fost dată. Dar a sosit timpul când acest Samuel drăguț, la rândul său, a avut

și el fii maturi. El îmbătrânise, și a trăit o mare durere în inima lui, când bătrânii lui Israel au venit la el și i-au spus: „*Samuele, iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi...*” (1 Sam. 8:5). Ce durere a fost aceasta în inima lui! Când era tânăr și frumos, era ascultător în toate, când încă nu știa nimic de grijile căsniciei și nu cunoștea problemele vieții. Atunci poți spune ceva frumos. Dar, mai târziu, în scurgerea timpului, când împrejurările devin altfel, atunci trebuie să ne descurcăm în situația în care ne aflăm, iar Dumnezeu ne dă putere pentru aceasta. Eu vă spun de unde primesc eu putere. Din Cuvântul lui Dumnezeu care mă îmbărbătează și mă mângâie pe mine în situația mea și pe tine în situația ta. Dacă vine cineva la voi și în situația mizerabilă în care vă aflați vă mai aplică o lovitură (Iov 12:5), trântindu-vă la pământ, atunci unui astfel de om îi puteți arăta urgent ușa, pentru că acela nu este trimis de Domnul.

Știți voi ce face mai întâi cel ce este trimis de Dumnezeu? Înainte de a trece pragul ușii spune următoarele: „*Pacea să fie peste casa aceasta!*” (Lc. 10:5). Aș dori să număr de câte ori am exprimat aceste cuvinte cu buzele mele atunci când intram într-o casă; eu spuneam: „*Pacea să fie peste casa aceasta!*”. Și dacă acolo sunt copii ai păcii, atunci pacea lui Dumnezeu rămâne cu ei. Dar dacă vine cineva care este stăpânit de neliniște și discordie, atunci ce să se întâmple acolo? Dezastru. De așa ceva n-avem nevoie. Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt împăciuitori, sunt oameni pe care Dumnezeu îi binecuvântează și îi poate folosi.

Acum venim la un alt verset biblic din 2 Tim. 3 unde ne este spus despre zilele din urmă în care noi trăim. În Ef. 6:1 este scris: „*Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept* („este în ordine” – lb. germ.)”. Dar ascultați cu atenție ce este scris aici în 2 Tim. 3:2-4: „*Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, laudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu*”. Cine n-a citit versetul 1 acela n-a aflat că ceea ce am citit se referă la zilele din urmă. În vers. 1 este scris: „*Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele*”.

Dar acum trăim în zilele din urmă, zile care nouă nu ne plac au venit peste noi; sunt ultimele zile. În aceste zile din urmă nu numai ordinea divină este contestată, dar și ordinea omenească este răsturnată. Deja în timpul său, Solomon a spus: „Nu zice: «Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?» Căci nu din înțelepciune întrebi așa” (Ecles. 7:10).

Sigur am amintit acest lucru și nu-mi este rușine s-o reamintesc: că eu am spălat picioarele tatălui meu. El muncea din greu toată ziua în agricultură, iar seara când venea acasă rupt de oboseală, eu aveam pregătit ligheanul. La vârsta de 12-15 ani eu îi spălam picioarele. N-a fost un lucru greu pentru mine ca să fac aceasta fiindcă eu îl iubeam profund pe tatăl meu, și se cuvenea ceea ce-i făceam. Dar dacă mă gândesc la timpul nostru, trebuie să spun: „Cerule!” Nu întreba nici tu de ce timpurile trecute au fost mai bune. Dacă mergem un pas mai înainte, trebuie să spun că am avut privilegiul de a-mi boteza biblic tatăl și mama: în Numele Domnului Isus Hristos. Au fost ani la care mă pot uita în urmă în care îmi mergea bine așa ca lui Iov în timpurile lui bune. Domnul mă înconjurase cu un gard, și poate că mulți m-au invidiat. Dar dacă vin zile și vremuri când este altfel, atunci vă rog să nu mă plângeți. Ci rugați-vă pentru mine și spuneți așa: „Domnul știe ce face. Și sfârșitul va fi glorios”. Împreună vom cinsti și vom lăuda Numele Domnului. Vă întreb: să ne oprim la lucrurile trecătoare? Noi ținem tare de ceea ce este veșnic. Dar noi trebuie să luăm o decizie. Cele trecătoare ne opresc. Cele veșnice ne țin tare și ne conduc spre veșnicie.

Așadar decizia este luată. Noi suntem apucați de Hristos, și nu mai putem altfel decât să-L urmăm pe El. Eu cred că dacă Dumnezeu ne-a dăruit pe apropiații noștri care sunt din carnea și sângele nostru și care sunt hotărâți pentru a avea parte de răpire, atunci va veni o schimbare așa cum a venit și la Iov. Și dintr-o dată va fi pace și bucurie în casă. Dar între timp eu nu pot întoarce spatele Domnului. Aceasta a fost și trăirea lui Iov. Diavolul I-a spus Domnului: „Dar ia întinde-Ți mâna, și atinge-te de tot ce are, și sunt încredințat că nu-Ți va mai sluji”. Domnul a luat aceasta în serios și a zis: „Ei bine, Satano, dacă ești de părere că el nu-Mi va mai sluji, iată că ți-l dau pe mână, dar de sufletul lui să nu te atingi”. Cu adevărat Satan s-a atins de tot ceea ce

era al lui Iov și de trupul său. Satan a întunecat mintea nevestei lui Iov care i-a spus bărbatului său cuvintele: „*Blestemă pe Dumnezeu, și mori!*” (Iov 2:9). Și ce s-a întâmplat cu Iov? El ședea pe cenușă, era sfâșiat de chinuri și plin de bube din talpa piciorului până în creștetul capului. Apoi a trebuit să suporte înțepăturile „prietenilor”. Sunt prieteni și „prieteni”. Unii au un dar deosebit, cu mâna stângă te îmbrățișează, iar în dreapta au un pumnal care este puțin ascuns, iar după ce te-au îmbrățișat cu mâna stângă, cu mâna dreaptă își iau ușor avânt și te înjunghie pe la spate. Nu! De așa ceva n-avem nevoie. Noi avem nevoie de frați care simt cu adevărat unul pentru celălalt. Iar aceste lucru doresc să-l exprim clar. Indiferent de împrejurări și de situația în care te afli, frate scump și soră scumpă, dacă noi suntem copii ai lui Dumnezeu atunci noi simțim împreună cu tine, mergem calea ta împreună cu tine și cu Dumnezeu. Noi nu ne corectăm unii pe alții, noi nu fugim de la o casă la alta, împărțind rețete și spunând: „Ascultă! Aceasta trebuie s-o faci așa și așa, iar cealaltă trebuie s-o faci așa și așa”. Noi personal avem nevoie de o rețetă, iar dacă am avea-o am fi deja ajutați. Dar apoi avem făgăduința: „Încă mai este un leac alinător în Galaad. Încă mai avem un Doctor”. El poate vindeca inima, El poate vindeca rănilor, El poate vindeca totul și poate face totul bine.

De ce citim aceste versete biblice? Ca să vedem că ne putem afla în situații total diferite unele de altele. Și niciunul nu trebuie să-și piardă nădejdea în situația în care se află. Credeți-mă! Astăzi nimeni nu trebuie să se îndoiască. Voi simțiți în inimile voastre că Dumnezeu v-a chemat afară. Voi n-ați ieșit afară de la voi înșivă, ci ați fost atrași și acum sunteți aici. Voi ați pus pe Domnul pe primul loc, ați pus Cuvântul Adevărului pe sfeșnic, ați luat multe asupra voastră. Oare să lase Domnul așa ceva nerăsplătit? El a văzut totul, El a auzit totul și veghează asupra noastră și a Cuvântului Său pentru ca la timpul potrivit să facă ceea ce este potrivit. Lui I-a fost dată toată puterea, sus în cer și jos pe pământ. El a pregătit deja calea, a netezit-o deja. Noi trebuie doar să așteptăm până când vom putea pași pe ea. Între timp vrem să ne încredem în Domnul în toate, pe deplin. Ca oameni ne-am certa repede cu noi, cu alții, iar la sfârșit cu Dumnezeu și I-am spune: „Doamne, de ce mi s-a întâmplat aceasta? De ce mi s-a întâmplat cealaltă? De ce...? De ce...? De ce...?”. Unii dintre noi vor primi

răspunsul doar dincolo. Indiferent dacă avem un răspuns sau nu, haideți să-I slujim Domnului, să-L credem, să ne încredem în El, să-L urmăm. Și chiar dacă trebuie să se întâmple și este dureros, restul să-l lăsăm în urma noastră. Ori ne lăsăm ținuți captivi în urmă, ori ne despărțim, plecăm mai departe și le dăm și altora posibilitatea ca să fie atrași. Eu zic că ultima soluție este mai bună. Dumnezeu ne-a atras pe calea Lui ca să mergem drumul rânduit și să fim ucenici ai lui Isus. Restul îl lăsăm în seama Lui. El îi poate lua ca pradă pe cei puternici, ca să-i jefuiască, pe cei mari îi poate face mici, El poate înălța și doborî. Cel mai important este ca atitudinea noastră interioară față de Dumnezeu să fie din toată inima pentru El, și tot restul să-l predăm Lui.

Ați știut voi că în legăturile noastre unii cu alții noi trebuie să fim mult mai echilibrați? Din păcate este așa, că oamenii credincioși trebuie să fie mult mai echilibrați. Dar credincioșii devin repede fără bun simț. Indiferent dacă au citit sau nu cartea lui Hermann Kinger, necredincioșii știu cu exactitate cum trebuie să se comporte; voi știți ce vreau să spun. Dar, câteodată, credincioșii nu știu cum trebuie să se comporte. Și aici trebuie atenție maximă, fiindcă dacă nu este așa, atunci suntem motivați de o altă putere și pentru alții suntem orice altceva, dar nu o binecuvântare.

Dar aici trebuie să vă arăt în fața ochilor o contradicție majoră. Ceea ce auziți acum vă va munci și preocupa foarte mult. În Evanghelia după Matei, în predica de pe munte, Domnul nostru a făcut un apel serios adresat nouă tuturor. Acum citim în Mat. 5:21-22: „*Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății.» Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului gheenei”.*

Aici sunt scrise cuvinte foarte serioase. Cât de repede un credincios îi spune altui credincios ceea ce s-a amintit aici? Expresii și cuvinte care n-au ce căuta în gurile noastre, căci așa este scris în Ef. 4:31. Voi cunoașteți foarte bine textul și nici nu trebuie să-l citesc. Dar eu doresc să fac o comparație cu ceea ce am citit din Mat. 5, și voi o știți exact în inimile voastre. Eu nu stau aici în față ca Judecător. Cuvântul pe care îl citesc atinge inima mea tot așa cum vă atinge inima

fiecăruia dintre voi. Cuvântul mă lovește pe mine ca pe toți ceilalți, noi toți trebuie să ne cercetăm înaintea Feței lui Dumnezeu.

În Mat. 5:22 este scris: „*oricine va zice fratelui său: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului gheenei*”. Aici avem pronunțată o judecată aspră.

Știți voi ce Și-a permis Același Domn? El a exprimat același Cuvânt cu buzele Sale pe care îl citim din Lc. 12. Astăzi vorbim despre confuziile aparente din Sfânta Scriptură. Depinde de traducere, dar în acest loc ne este spus despre ce este vorba.

Citim din Lc. 12:20: „*Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta și se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»*”.

Domnul ne poruncește să nu numim pe niciun frate, «*Prostule!*», să nu-i spunem niciunuia, «*Nebunule!*», fiindcă pedeapsa focului va veni peste cel ce spune altfel de cuvinte. Și El Își permite și spune în Lc. 12:20: „*«Nebunule! Chiar în noaptea aceasta și se va cere înapoi sufletul*”.

Care este diferența de aici? Ați înțeles despre ce este vorba aici? Unul este un frate în Hristos, este unul care a primit har de la Dumnezeu, un om căruia totul i-a fost iertat și căruia nimeni nu-i poate socoti ceva. Iar dacă cineva numește în felul acesta pe un frate în Hristos sau folosește astfel de cuvinte cu referire la un frate, acela zădărnicește tot ceea ce s-a întâmplat pe Golgota, el nemaivăzându-l pe fratele ca fiind în Hristos, așa cum ne vede Dumnezeu, adică prin Golgota, ca niște răscumpărați pe deplin, oameni care am primit har. Iar în Lc. 12:20 este vorba de un om necredincios, care nu poate fi nimic altceva decât ceea ce este: un om care a refuzat și a lăsat să treacă pe lângă el oferta harului lui Dumnezeu. Nu, fratele nu este un „nebun”, el nu poate fi un nebun; el este un om înțelept, pentru că el a primit harul lui Dumnezeu. Nebunul este cel necredincios care a respins harul și nu l-a primit. Înțelegeți diferența? Dumnezeu Își poate permite să spună așa ceva. Un necredincios poate citi aceste cuvinte și să dea din cap, punând întrebarea: „Cum este posibil așa ceva? Aici este scris într-un fel, dincolo este scris altfel”. Dar totul este în legătura potrivită, la locul potrivit și în ordinea cuvenită. În mod deosebit pentru noi, ca oameni

credincioși ce trăim în timpul de sfârșit, în Iacov 5 ne este dat un îndemn deosebit pe care ar trebui să-l primim în inimile noastre.

În Iacov 5:7-9 este scris: *„Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la revenirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă rodul scump al pământului, și îl așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci revenirea Domnului este aproape. Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților („Nu suspinați unii împotriva altora, fraților” – lb. germ.)...”*

M-aș putea opri aici și să deschid în Rom. 8, unde Pavel scrie că: „toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, ca cel dintâi rod care am primit arvuna Duhului, *suspina*m în inimile noastre și așteptăm cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Dar aici (Iac. 5; Rom. 8) sunt două feluri diferite de suspine care se înalță spre cer. Un suspin este legat de așteptarea lui Isus Hristos, pentru ca în sfârșit toată creația să fie eliberată de robia stricăciunii, copiii lui Dumnezeu să fie slăviți și să se întâlnească cu Domnul. Celălalt suspin este în legătură cu ce este scris în Iacov 5:9: *„Nu vă plângeți unii împotriva altora („Nu suspinați unii împotriva altora” – lb. germ.), fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”* .

Aici este o diferență ca de la cer la pământ, dacă suspinăm împotriva unui frate și nu mai putem s-o purtăm; sau suspinăm, tânjim ca în sfârșit răscumpărarea trupurilor noastre să aibă loc și întreaga creație să aibe parte de aceasta. Care dintre aceste suspine este în tine și în mine? Eu aș spune că este suspinul conform Rom. 8. Amin? Aminul n-a fost destul de tare. Sau avem suspinul din Iac. 5:9? Ce fel de suspin este în noi? Vă rog să fiți atenți ca nu cumva să avem în noi suspinul descris în Iac. 5:9: *„Nu suspinați unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați”!* Ci să fie suspinul pe care l-a pus Duhul în noi, prin care este exprimată dorința: „Doamne, când va fi? Doamne, când Te vei reîntoarce ca să faci un sfârșit la tot?”. Să nu cumva să spui: „Doamne, când vei trage la răspundere pe fratele? Când îl vei apuca să-l scuturi? Când îl vei pune la punct?”. Uitați-o! Haideți să facem ordine cu noi înșine și să ne punem în ordine cu Dumnezeu. Și apoi totul va fi în ordine cu noi și cu Dumnezeu, dacă fiecare personal își aduce viața sa în ordine cu Dumnezeu. Atunci eu am marea credință că atunci vom

fi în ordine și unii cu alții. Aleluia! Începe cu ordinea personală cu Dumnezeu. Eu îți spun: dacă tu și eu, noi toți, care stăm astăzi aici, și toți care folosesc Numele Domnului, cred Cuvântul Lui descoperit și se lasă aduși în ordine cu Dumnezeu, atunci este reșezată ordinea divină în întreaga Biserică.

Înainte noi am spus că în aceste vremuri nu doar ordinea divină, ci și ordinea omenească a ieșit din limitele corecte. Dar există o Biserică care este chemată afară. Iar această Biserică este adusă înapoi în starea reșezată corectă înaintea lui Dumnezeu. Oricare ar fi prețul, mesajul timpului de sfârșit a fost adus pentru ca ordinea divină să fie restabilită în Casa lui Dumnezeu. Iar în Evrei 3:6 este scris: „*Casa lui Dumnezeu suntem noi*”. Așadar ordinea divină trebuie restabilită în noi, în tine și în mine, iar apoi pentru tine lumea, politica și totul va fi în ordine. Totul este în ordine dacă tu ești în ordine cu Dumnezeu. Atunci mai este vorba doar de un lucru: să ai relația ta cu Dumnezeu, să trăiești pentru El, să fii prezent ca El să te binecuvânteze pentru ca tu să fii o binecuvântare. Câți pot spune în inima lor un «Da» acestui Cuvânt al lui Dumnezeu pe care l-am cercetat? Amin. Noi l-am auzit, îl credem, l-am acceptat. Nouă ni se va întâmpla cum a spus Dumnezeu, noi vom trăi ceea ce El a făgăduit. Nu există nicio confuzie. Totul este în ordine pentru aceia care sunt în ordine cu Dumnezeu. El să mi-o dăruiască mie, El să ți-o dăruiască ție, El să ne dea pacea Lui! Amin.

Ne ridicăm pentru rugăciune. Tată ceresc, nimănui nu-i vine să cânte, nimeni nu este vesel. Noi toți ne cercetăm înaintea Feței Tale sfinte, ca să aflăm care este starea noastră înaintea Ta. Împreună îți mulțumim pentru comparațiile din sfânta Scriptură, care văzute prin prisma ochiului și a minții necredincioase, par a se contrazice. Dar aceia care au primit har înaintea Ta, văd totul armonios și complet, în contextul cuvenit de care aparține și sunt luminați.

Iubite Domn, cum să-Ți mulțumim că ne-ai dăruit atâta har? Cine suntem noi că ne vorbești cum vorbești unui prieten, cum vorbește un prieten prietenului său? Cine suntem noi că Duhul Tău ne face viu Cuvântul Tău? Tocmai în aceste clipe este lucrător în adâncul sufletului nostru, iar noi simțim că Cuvântul Tău este mai tăietor decât o sabie cu două tășuri, pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, a adus în viața noastră o decizie divină.

Doamne, atotputernicule Dumnezeu, așa cum suntem stăm înaintea Ta. Niciunul nu poate adăuga o palmă la înălțimea staturii lui, nimeni nu poate face altceva în viața lui. Suntem dependenți de Tine, suntem sub paza Ta din pântecele mamei noastre. Până în ziua de astăzi ne-ai purtat cu o răbdare ocrotitoare. Totuși noi simțim că după toată învățătura, puțină viață divină a fost descoperită în viețile noastre.

Doamne, împreună Te rugăm ca Cuvântul care a fost semănat prin toate predicile să fie fertilizat prin Duhul Tău și să se dezvolte în noi, ieșind la suprafață. Doamne, același Bob de grâu care a fost pus în pământ a răsărit aducând mult rod.

Credinciosule Domn, noi am fost născuți din Tine după duh, și am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu. Încă mai suntem în acest trup de carne și avem diferite greutăți. Dar Te rugăm, fie ca Duhul Tău să ne ia în stăpânire pentru a supune carnea; Duhul Tău se ne ungă pentru ca Tu să ne folosești în mod puternic, să ne înarmezi cu puterea de sus pentru diferitele însărcinări.

Iubite Domn, fie ca Cuvântul auzit să nu se întoarcă gol înapoi, ci să împlinească planurile Tale. Noi Te credem și ne-am pus nădejdea în Tine. Tu ne-ai atras la Tine, ne-ai vorbit cu dragoste, noi am înțeles vorbirea Ta, inimile noastre încă mai ard pentru că Tu ne-a vorbit.

Credinciosule Domn, ridică-Ți Fața Ta peste noi și dă-ne pacea Ta. Fie ca harul și binecuvântarea Ta să fie cu noi toți, Te rugăm în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Amin.